

Yaralı

– redfer · 13 Şubat 2025

Peygamberimiz H.Muhammad Mustafa (s.a.v)in hatırasına ithafen
Hayat hikayesinin 96.bölümü

yaralıyız işte...
ümidimizi kesmişiz kendimizden
zıfır bir gecedeyiz
geleceğimize ölüm yazılı
ki gecemiz
yunusun gecesinden bin kez daha korkulu
denizimiz olmuş

her dalgasında binler ölü vuruyor kıyıya
yunusun denizinden belalı
yutulmuşuz
elimiz kolumuz bağlı
nefsimiz yutmuş kalbimizi
hırsın ve şehvetin
heves ve hevanın ağzında
sonsuzluk ümitlerimiz boğulmakta

kıyıya çıksak bile balığımız hep yanımızda
bizimkisi daha tehlikeli
yunusun dünyasından

bir duanın firarisiyiz artık
yok başka gidecek yerimiz
hepimiz taifden dönen Allah'ın elçisi'nin
gözlerindeki o pırıltının özlemindeyiz
geleceğin korkularını
aşmak üzere
dünyanın ölüm yüklü dalgalarından
sıyrılmak üzere
kötülüğü emreden nefsin avuçlarından
uçmak üzere...

dualı bir fısıltı taşıyor anımıza
şimdi o duanın avuçlarında
yatışıyor yaralı kalplerimiz
sıcacık tebessümünde eritiyor acılarımızı
yareli hatırasından
bir yar eli değıyor yaramıza

hala orada
okçular tepesi
o gün ki gibi
öylece duruyor
muhammedi şuurun taşa kazınmış hatırası
nebevi sezışin
ateşli telaşlar arasından ruhumuza serince dokunuşu
capcanlı...
ölüm kalım derdinden
öte dertlerle dertlenmenin sarp yokuşu
var yok arası .

vazgeçişlerin kıyısında
duvardan düşen her taşla yaralanır insan
kalbini deler kurşunların hepsi
elinden tutulacak her çocuk
avuçlarını kanatır insanın

küstürülmüş ihtiyarlar gelir
kapısının önünde ağlar

terk edilmiş sevgililerin hepsi
kucağına döker gözyaşlarını
ötelerde umutları tazelenir
başka ülkelerde bir yetim sevinse
bir öksüz doyuverse
hüzünleri silinir
gözlerine pırıltı değer insanın.

bir masum ipten dönse
bir zalim elinden bıçağını düşürse
yüzüne kan doluşur
dudağına tebessüm dolanır
bombaların parçaladığı her beden
bin pıhtı atar kalbine

yol kenarlarında
kuyu diplerinde
çıkamaz sokak başlarında
köprü altlarında
yalnız odalarda
yakasına sarılmaya hazır hüzünler
ve sevinçler nöbet bekler

ayağını geri çekemez insan
başka hayatların kuytularından
uzak yoktur insana
hep yakındır acılar
çok yakındır hüzünler

insandır çünkü
dağların taşıyamadığını taşır omuzlarında
gökleri çatlatacak o ağır sorumluluğu
kalbinin odacıklarında ağırlar
ben olma sancısını büyütür göğsünde

kader böyle imiş işte

dengesiz dalgalar vuracakmış kıyılarımıza
zamansız fırtınalara tutulacakmışız
içimizin kopmayan ipiyle
darağaçlarına bağladığımız
masumiyetlerimizin altındaki sandalyeleri
ayakların kudurmuş öfkesi tekmeleyecekmiş

olmayan kervanları
bekleye bekleye yitirdiğimiz umutlarımızın
yıldızsız ve aysız gecelerinde
katran kazanlarına atılışlarımızı seyrederken
ziftlenecekmiş cellatlarımızın yürekleri
bize elleri bağlı beklemek düşecekmiş

içini tersyüz etmedikçe anlayamazsın kaderi çünkü
yolculuklarını içine yapmadıkça anlayamazsın
gözyaşlarını öfkelerin doğrarken pare pare
kristal kürelerin taşlık yollarda tuz buz edilirken
dallarını fırtınalar
çiçeklerini ayazlar vururken
kaderine sığıntı olamazsın

kader gelir bir vakit baht olur
kader gelir bi vakit taht olur
kaderimiz bunlar olmayacaksa
bu hayatta işimiz ne

*

münafıklar güruhu her zaman her fırsatta
kainatın efendisinin lekesiz, tertemiz mahrem hayatına
dil uzatacak kadar küstah ve adice hareket ediyorlardı

hz. aişe'den (r.a.)
resulullah (a.s.m.) herhangi bir sefere çıkacakları zaman
ezvac-ı tahirat arasında kur'a çeker
kime düşerse onu beraberinde götürürdü
beni müstalık azasında
kur'a hz. aişe validemize çıkmıştı

hz. aişe validemiz anlatıyor
resulullah ile beraber sefere çıkmıştım
bu sefer, tesettür ayeti inzal buyrulduktan sonra idi
bunun için ben hevdeçin içinde taşınır
konak yerine de hevdeç içinde indirilirdim.

resulullah (a.s.m.) beni müstalık gazasından dönüyordu
medine'ye yaklaştığımızda bir konak yerine indi
gecenin bir bölümünü orada geçirdi
sonra göç edilmesini emretti

hareket emri verildiği zaman
ben kalkıp ihtiyacımı gidermek için
yalnız başıma ordudan ayrılıp gittim
dönüp bindiğim devemin yanına geldim
göğsümü yokladığımda,
yemen göz boncuğundan dizilmiş gerdanlığımın
kopmuş olduğunu fark ettim

bu gerdanlığı annem ümmü ruman
düğün hediyesi olarak takmıştı
dönüp gerdanlığımı aramaya koyuldum
onu aramak beni yoldan alıkoymuştu

ben öyle zannetmiştim ki
sefere iştirak etmiş olanlar bir ay bekleseler dahi
benim devemi,
ben hevdeçte bulunmadıkça sevk etmezler

yolda bana hizmet edenler gelip hevdecimi yüklemişler
bindiğim deveyi de hareket ettirmişler
onlar beni hevdeç içinde sanıyorlarmış

hizmetçiler hevdeci yüklemek üzere kaldırdıklarında
hevdecin ağırlık derecesinin farkına varamamışlar
hem ben, küçük ve zaif bir kadındım
deveyi sürüp gitmişler

gerdanlığımı, ordu ayrılıp gittikten sonra buldum

hemen dönüp ordugaha geldim
ancak onlardan kimseyi bulamadım
hepsi çekip gitmişti
ben de orada evvelce bulunduğum yere geldim
çarşafıma bürünüp yanımın üzerine uzandım
hevdeç'te beni bulamayınca
aramak için yanıma gelirler sandım
o sırada gözlerimi uyku bürüdü, uyumuş kalmışım

safvan bin muattal ordunun arkasına kalır
halkın mallarını araştırır bir şey kalmışsa
kaybolmamak için alıp diğer konak yerine götürürdü

safvan, askerin arkasından yürüyerek
sabaha karşı bulunduğum yere doğru gelmiş
uyuyan bir insan karaltısı görünce
gelip başucuma dikilmiş
beni görür görmez tanımış

safvan, beni görünce şaşırarak
inna lillahi ve inna ileyhi raciun
biz Allah'ın kullarıyız
ve muhakkak O'na dönüp varıcıyız dedi
hemen onun sesine uyandım.
çarşafımla yüzümü örttüm

vallahi, onunla ne bir kelime konuşmuşuzdur
ne bir kelime işitmişimdir
bundan sonra safvan, devesini ihdırdı
beni, binsin diye ayağını devesinin ön ayağına bastı
bin... dedi
ve kendisi geri çekildi

ben de hemen kalkıp deveye bindim
kendisi de devenin başını, yularını çekerek
askere yetişmek için süratle ilerlemeye başladı
sabaha kadar askerin arkasından yetişemedik
nihayet asker konak yerine inip
yerleştiği sırada idi ki

safvan'ın, devemin yularını çekerek
konak yerine getirdiği görüldü

safvan bin muattal
hz. aişe validemizi deve üzerinde getirirken
münafıkların başı abdullah bin übeyy'le karşılaştı
übeyy, bu kimdir diye sordu
aişe'dir dediler

baş münafık
bu masum hadiseyi diline dolamak istedi
bu meşum niyetini hemen orada izhar etti
vallahî ...ne aişe, o adamdan dolayı kurtulur
ne de o adam, aişe'den dolayı kurtulur
bir sürü alçakça laf etti.

ordugah,
başmünafık übeyy bin selûl'ün
yaptığı iftira ile çalkalandı

ne var ki,
kalblerinde hastalık bulunan
dilleriyle iman ettik deyip
kalben iman erişmemiş bulunan münafıklar
hususan abdullah bin übeyy bin selul
bunu bir ganimet bilmiş ve diline dolayarak
hz. aişe validemize iftirada bulundu

maksadı resul-i kibriya nazik ruhunu rencide etmek
müslümanları birbirine düşürmek
birbirine karşı olan itimatlarını sarsmaktı

übeyy'in başlattığı
halktan bazı saf müslümanların tuzağa düşerek
etrafa yaydıkları iftira hadisesinden
hz. aişe'nin uzun bir müddet haberi olmamıştı

bu hususu hz. aişe (r.a.) şöyle anlatır
medine'ye gelince ben

çok geçmeden ağır bir hummaya tutuldum
bir ay çektim
bu esnada halk arasında iftiralar dolaşıyormuş
ben ise olanlardan bütünüyle habersizdim

aleyhimdeki iftiraları
resulullah'la annem ve babam da duymuşlar
bana hiçbir şeyden bahsetmemişlerdi

beni şüphelendiren bir husus vardı
nebi'den (a.s.m.) daha önce hastalandığım zamanımda
görmüş olduğum lütuf ve şefkati
bu hastalığım esnasında görmüyordum
ve adımlı bile zikretmeden
hastanız nasıl diyor
bununla iktifa ediyordu

hz. resulullah, hz. ebu bekir söylenenleri
duymuş olmasına rağmen
hz. aişe'ye bir şeyden bahsetmiyorlardı
hz. resulullahın kendisine karşı tavrından
alidemiz endişe duyuyor ve üzülüyordu

hz. aişe,
iftirayı nasıl öğrendiğini de şöyle anlatır
aradan yirmi küsur kadar gece geçmişti
hastalığımı atlatmış
nekahet devresine girmiştım

ben, yine bir gece
mıstah bin usase'nin annesi ile
hacet giderme yerimiz olan menası tarafına çıkmıştım
mıstah'ın annesi, çarşafına takılarak düşünce
mıstah yüzünün üzerine düşün, kahrolsun diyerek
oğluna beddua etti

ben, ey ana
ne diye oğluna beddua ediyorsun dedim
o, vallahi

ben, ona senin aleyhinde söylediklerinden dolayı
beddua ediyorum dedi

o, neler söylemiş diye sordum
mistah'ın annesi iftiracıların söylediklerini
bana teker teker anlattı
hastalığım tekrar geri geldi
vallahı, üzüntümden o kadar ağladım ki
ağlamaktan ciğerlerim kopacak, parçalanacak sandım

hastalığımda hz. aişe'ye
annesi ümmü ruman bakıyordu
bir gün yine resulullah, selam verip yanına girdi
hz. aişe'nin ismini zikretmeden
hastanız nasıldır diye sordu
başka da hiç bir şey konuşmadı

hz. aişe der ki
artık kendimi tutamadım
ya resulallah
şimdiye kadar görmediğim eziyeti görüyor ve çekiyorum
bana müsaade etsen de annemin evine gitsem
hastalığıma orada bakılsa olmaz mı dedim

resulullah, gitmende bir mahzur yok dedi
ben, ebeveynimin yanına gidip,
aleyhimdeki haberin içyüzünü anlamak istiyordum
resulullah, yanıma bir hizmetçi katıp
beni babamın evine gönderdi

annem, kızcağızım, sen niçin geldin diye sordu
anneciğim, halk, benim aleyhimde
neler söyleyip duruyormuş da
siz bana hiçbir şey sızdırmadınız

annem ,kızcağızım, sen kendini hiç üzme
sıhhatini düşün
vallahı, bir kadın senin gibi güzel
ve kocasının yanında sevgili olsun

ve onun birçok ortakları bulunsun da
ve onu kıskanmasın
ve onun aleyhinde bir takım laflar çıkarmasınlar
bu pek nadirdir

babamın, bundan haberi var mı anne
evet dedi
resulullahın da haberi var mı anne
evet dedi
kendimi tutamadım
hıçkırma hıçkırma ağladım

babam, damda kur'an okuyordu
sesimi duyunca, indi
anneme ,nedir bunun hali diye sordu
annem, hakkındaki dedikodulardan haberi olmuş
babamın da gözleri yaşla doldu.

resul-i ekrem efendimiz
hz. aişe aleyhinde yapılan iftiranın
etrafta konuşulduğu günlerde
vakitlerinin çoğunu evinde geçiriyor
pek dışarı çıkmıyordu
konu ile ilgili vahyin gelmesi gecikince
ashabıyla konuştu, onların fikirlerini aldı

hz. ömer fikrini şöyle ifade etti
ya resulallah
haşa... bu büyük bir bühtan ve iftiradır
kesinlikle biliyorum ki, bu,
münafıkların yalanlarından birisidir

Allahü Teala, sizi koruyor
Allah, nasıl olur da aileni,
böyle kötülöklere bulaşmaktan korumaz...

hz. osman ise görüşünü şöyle açıkladı
ya resulallah
Allah, gölgenizi bile hiç kimseye çiğnetmezken

nasıl olur da sizin ailenizin namusunu
herhangi bir kimsenin kirletmesine
meydan ve imkan verir...

hz. zeyneb (r.a.)
peygamberimiz (s.a.v.)'in zevceleri arasında
güzelliđi ve efendimiz yanındaki mevki ile
kendisini hz. aişe validemizle eşit görür
zaman zaman rekabet ederdi

hz. aişe hakkında en küçük kötü bir zanna kapılmamıştı
resulullah'a şu cevabı vermişti

ya resulallah
ben kulağıma gelmeyi duydum demekten kulağımı
görmediđimi gördüm demekten gözümü korurum
vallahi, ben onun hakkında
hayırdan başka hiçbir şey bilmiyorum

resul-i ekrem zevcesi hz. aişe'nin
böyle bir isnaddan uzak olduğunu çok iyi biliyordu
böylesine aâince ve sinsice planlı bir iftiranın
halk arasında yayılması,
kendisini son derece üzmüştü

hz. aişe'ye karşı ister istemez
tavrını değiştirmesine sebep olmuştu
mescidde irad ettiği hutbede
bunu açıkça ifade ediyordu

ey müslümanlar cemaatı
ailem aleyhindeki iftirasıyla
beni üzüntüye düşüren bir şahsa karşı
bana kim yardım eder

vallahi ben,
ailem hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum
iftiracılar öyle bir adamın ismini de ileri sürdüler ki
ben onun hakkında da

hayırdan başka bir şey bilmiyorum...

hz. aişe'ye iftira edilişin üzerinden
bir ay gibi uzun bir müddet geçmiş olmasına rağmen
resul-i ekrem'e (a.s.m.)
bu hususta herhangi bir vahiy inmedi

irad ettiği hitabesinden birkaç gün sonra
hz. ebu bekir'in evine vardı
selam verdikten sonra
hz. aişe'nin yanına oturdu ve şöyle dedi

ey aişe
hakkında bana şöyle şöyle sözler erişti
eğer sen bu isnatlardan uzak isen
yakında Allah
seni onlardan beri ve uzak tuttuğunu açıklar...

hz. aişe şöyle anlatır
resulullah (a.s.m.) sözlerini bitirince
gözümün yaşı kesildi
hemen babama dönüp
resulullaha bu hususta
benim tarafımdan cevap ver dedim
babam...vallahi kızım
resulullaha (a.s.m.) ne diyeceğimi bilemiyorum dedi

hz. aişe şahadet getirip
Cenab-ı Hakka hamd ve senada bulunduktan sonra
vallahi, ben kendim için de
sizin için de
yakub'un (a.s.) oğulları ile olan misalinden başka
getirecek misal bulamıyorum
nitekim, o zaman
'... Artık, bana düşen güzel bir sabırdır
söylediklerinize karşı ancak
Allah'tan yardım istenir.' demişti

henüz resul-i kibriya yerinden kalkmamıştı

ev halkından da hiç kimse dışarı çıkmamıştı
efendimize hemen orada vahiy geldi

hz. aişe o anı da şöyle anlatır
resulullahı, vahyin ağırlığı ve şiddetinden
terlemek gibi vahiy alametleri bürüdü
nitekim, vahiy sırasında
kış günleri bile
kendisinden inci tanesi gibi ter dökülürdü

resulullahın (a.s.m.) üzerine elbisesi örtüldü
başının altına da deriden bir yastık konuldu
vallahı, ben ne korktum ne de aldırış ettim
o fenalıktan uzak olduğumu
Allah Tealanın bana zulmetmeyeceğini biliyordum

vahiy hali, resul-i kibriya'nın üzerinden kalkınca,
sevincinden gülüyordu
müjde ey aişe
Yüce Allah, seni kesin olarak tebrik etti
yapılan iftiradan beri ve uzak kıldı dedi
hz. ebu bekir de son derece sevindi
yerinden kalkıp kızı hz. aişe'nin başını öptü

Cenab-ı Hak,
konu ile ilgili olarak
resulüne indirdiği ayet-i kerimelerde şöyle buyurdu

'iftirayı atanlar, içinizden bir zümredir
bunu sizin için bir şer saymayın
aslında bu sizin için bir hayırdır
böyle imtihanlar sizin sevaba erişmeniz için
birer vesile teşkil eder.

'iftir atanların her birinin,
o günahı kazandığı bir hisse vardır
onlardan günahın büyüğünü üzerine alan kimse için ise
pek büyük bir azap vardır.

'o iftirayı işittiğinizde,
mümin erkeklerin ve mümin kadınların,
kendileri hakkında hayır düşündükleri gibi
mümin kardeşleri hakkında da hayır düşünerek
bu apaçık bir iftiradır demeleri
gerekmez miydi...

'bu iftirayı ispat etmek için
dört şahit getirmeli değiller miydi
madem şahit getirmediiler
o halde Allah katında
onlar yalancıların ta kendileridir

'ğer dünyada ve ahirette
Allah'ın lutuf ve rahmeti üzerinizde olmasaydı
içine daldığınız şey
yüzünden size pek büyük bir azap dokunurdu.

' zaman siz o iftirayı dilden dile naklediyor
ve hakkında bilginiz olmayan şeyi
ağzınıza alıp söylüyor,
bunu da basit bir iş sayıyordunuz.
halbuki o,
Allah katında pek büyük bir günahdır

'onu işittiğinizde,
bunu söylemek bize yakışmaz
haşa, bu büyük bir iftiradır
demeniz gerekmez miydi

'gerçek müminlerseniz
Allah size bir daha böyle bir günaha
asla dönmemenizi öğüt veriyor.
ayetlerini de Allah size böylece açıklıyor
Allah her şeyi hakkıyla bilen
her işi hikmetle yapandır.

'iman edenler hakkında çirkin söz
hareketlerin yayılmasından hoşlananlar için

dünyada da ahrette de pek acı bir azap vardır
Allah her şeyi bilir
siz ise bilmezsiniz...

'eğer üzerinizde Allah'ın lutuf ve rahmeti olmasaydı
ve Allah pek şefkatli ve pek merhametli olmasaydı
helak olup giderdiniz...'

böylece Cenab-ı Hak vahiy ile
hz. aişe hakkında söylenenlerin
bir iftiradan ibaret olduğunu haber vererek

hem resulünün temiz ruhunu
pak vicdanını üzüntüden kurtardı
hem hz. ebu bekir'in
şahsiyetinin küçük düşürülmesine müsaade etmedi
hem de müslümanlar arasında zuhur eden
fitne ve fesadın büyümesine fırsat vermedi.

resul-i ekrem vahiy geldikten sonra
çıkıp halka bir hutbe irad etti
sonra da gelen kur'an ayetlerini onlara okudu

yapılan iftirayı dilleriyle yaymakta
en çok ileri giden mistah bin üsase,
hassan bin sibit
hamme binti cahş'a
had vurulmasını emretti
iftirâcılara had olarak seksener kamçı vuruldu

redfer